

Cilla & Rolf Börj lind

Schaduwspel

Vertaald uit het Zweeds door Corry van Bree

A.W. Bruna Uitgevers

1

Eigenlijk was Gusum van plan geweest om te gaan vissen. Zijn favoriete plek lag een stuk onder de waterval, een plek die hij had gekozen omdat daar nooit iemand kwam. Ineens hoorde hij in de verte gedempte stemmen neuriën. Hij liep het naaldbos in en probeerde te lokaliseren waar het geluid vandaan kwam. Het bos was dichtbegroeid met kreupelhout en de takken schramden zijn gezicht terwijl hij zich er een weg doorheen baande. Uiteindelijk bleef hij staan en stak zijn handen uit. Hij droeg grijze, gebreide handschoenen. Voorzichtig spreidde hij de dikke takken, boog zich naar voren en keek door de opening die was ontstaan. In de verte zag hij een vlak, uitgestrekt rotsplateau en hij hoorde het gebruis van de waterval. Het geluid werd nagenoeg overstemd door de wind. Zijn vader had hem de onheilspellende verhalen over het plateau verteld en hij had het nog nooit aangedurfd om ernaartoe te gaan.

Hij boog zich naar voren om het beter te kunnen zien.

Aan de rand van het plateau waren platte stenen opgestapeld zodat er vier hoge pilaren waren ontstaan. Boven op de pilaren brandden fakkels. Binnen de pilaren liepen een aantal gestalten in een wijde cirkel rond. Hun gezichten waren verborgen achter zwarte kappen, hun lichamen waren gehuld in versleten bruine dierenhuiden en hun ritmische stemmen zweefden boven het plateau.

In eerste instantie wilde Gusum weggaan. Wat hij zag beviel hem niet. Gusum, je moet naar huis, dacht hij.

Toch bleef hij staan.

Toen de laatste zweem strijklicht aan de horizon verdween stopten de gestalten. Een van hen hief zijn hand en gebaarde naar het dichte bos achter het plateau. Tussen de boomstammen ver-

scheen een naakte man. Hij had een ruwe juten kap met twee smalle uitgesneden gaten voor de ogen over zijn hoofd.

Gusum slikte en beet in een van zijn handschoenen.

De kring met in dierenhuiden gehulde mensen opende zich om plaats voor de naakte man te maken. Hij ging in het midden op zijn knieën zitten en het gedempte geneurie verstomde. Een van de gestalten kwam naar voren en deed zijn zwarte kap af. Het was een man van middelbare leeftijd. Hij liep naar de knielende man, trok de juten kap met een snelle beweging van zijn hoofd en hief iets in de lucht.

Gusum probeerde te zien wat het was; hij vond het op een doodshoofd lijken. Een schedel? Hij keek naar de bosgrond. Op dat moment hoorde hij een schreeuw op het rotsplateau, waardoor hij weer opkeek. De gestalten liepen opnieuw in een cirkel. Ze hadden hun armen geheven en keken naar de hemel.

Geen van hen kon daardoor zien wat Gusum zag. De knielende man viel plotseling voorover en sloeg met zijn voorhoofd op het graniet. Toen het lichaam op het rotsplateau begon te schokken liet Gusum de takken los en rende weg.

*

De enige lantaarnpaal in het dorp was uit, zodat de bocht in het donker lag, maar dat maakte weinig indruk op de man die een leren jas droeg en een zwarte bril ophad. Hij vertrouwde op zijn geleidehond; een sterke witte labrador. Bovendien was hij in het gezelschap van een vrouw, Anita Forsbrandt, die een geruit fleece overhemd droeg en afkomstig was uit de streek. Ze liepen gearmd in een langzaam tempo over de dorpsweg.

‘De Lundgrens hebben hun woning geschilderd,’ zei Anita.

‘In dezelfde kleur?’

‘Nee, in terracotta, maar alleen de zuidkant.’

De blinde man knikte. Ze kenden het dorp beiden goed. De blinde man vanbinnen en de vrouw omdat ze al jarenlang op Musgården woonde, dat iets noordelijker lag. De man met wie ze gearmd liep, Niek van der Graeff, was een goede vriend, maar

niet meer dan dat. Ze had weleens gewenst dat het meer was, maar die tijd was voorbij. Nu vonden ze op andere manieren aansluiting bij elkaar.

‘Wat is er?’ vroeg Anita.

Niek was blijven staan, streek zijn lange witte haar naar achteren en draaide zijn hoofd om. Anita keek in dezelfde richting. Had hij het geluid van een motor gehoord? Ze wist dat zijn gehoor extreem goed ontwikkeld was. Niek boog zijn hoofd naar achteren zodat zijn halsspieren spanden en huiverde.

Anita had het eerder gezien en vond het altijd onaangenaam. Ze wist wat hij doormaakte. ‘Wat zie je?’ vroeg ze.

Haar gezicht ontspande toen hij antwoordde: ‘De *seite*.’

Niek sloeg een kruis voor zijn borstkas, liet zijn hand zakken en liet de hond eraan likken. Anita wist dat het geen zin had om verder te vragen. Als hij het wilde vertellen, dan deed hij dat.

Ze liepen zwijgend verder. De wind waaide tussen de woningen en speelde met een windgong in een tuin. Het ijle geluid zweefde naar de weg.

‘Kijkt ze?’ verbrak Niek de stilte op het moment dat ze een laag houten huis passeerden. De jaloezieën achter alle ramen waren dicht. Anita keek naar het huis. Tussen twee lamellen zag ze een kleine kier. Verborgene ogen volgden de gestalten op de weg.

‘Ja,’ zei Anita. ‘Ze voelt zich waarschijnlijk niet goed. Oefenen jullie nog steeds?’

‘Nee.’

Het stel bereikte de rand van het dorp en nam bij de Koninkrijkszaal afscheid van elkaar. Niek klapte zijn blindenstok in en passeerde de grijze poort terwijl Anita in de duisternis verdween.

De kier waar de verborgene ogen doorheen hadden gekeken ging langzaam dicht.

*

Veel later, vlak na middernacht, was de maan door de wolken gedrongen en verspreidde zijn ijzige blauwe licht over het grote rotsplateau.

Dat was leeg.

Het enige wat te zien was, was de schaduw van een dier op vier poten dat het bos uit kwam, de lucht opsnoof en naar een grote vlek op het graniet liep. Een ruwe tong begon te likken. De wolf trok zich niets aan van het gebruis van de waterval; hij reageerde pas toen een aanhoudende, schelle vrouwenstem de stilte verbrak. De wolf liep naar de rand van het rotsplateau, ging daar zitten en hief zijn kop. Zijn gehuil overstemde de waterval. De vrouwenstem verstomde onmiddellijk; de echo verdween tussen de rotsen.

De wolf liet zijn kop zakken, kwam overeind en verdween weer in het bos.

2

De dauwdruppels vormden een glinsterend patroon in het spinnenweb tussen de takken van de vossenbessenstruik; de ochtendkou was nog niet uit de bodem verdwenen. Daarom huiverde hij even. Hij wist dat het warm zou worden omdat hij op de weerapp had gekeken. Het werd op zijn minst halfbewolkt en misschien zelfs zonnig.

Dat zou echter nog even duren.

Hij zette zijn geweer tegen een grove dennenboom, haalde zijn doosje met pruimtabak tevoorschijn en stopte een flinke portie onder zijn bovenlip. Hij behoorde tot de generatie die slappelingen verachtte. Oftewel de generatie mannen die alles verachtten wat niet zoals vroeger was. Hij stopte het doosje in de zak van zijn donkergroene jack en veegde zijn vingers aan zijn broek af. Die was camouflagekleurig en functioneel, zoals het hoorde. Op het moment dat hij zijn geweer wilde pakken schrok hij. Het jarenlange jagen had hem getraind om bewegingen vanuit zijn ooghoeken te zien. Nu was dat een haastige beweging tussen de boomstammen; was het een ree of een eland? Hij zag echter maar twee benen en die behoorden toe aan een forse man die in de verte langs een rotswand rende. Hij ging rechtop staan en zag dat de man viel, overeind krabbelde en verder rende. De jager hief zijn geweer. Waardoor was de man bang geworden? Een beer of een wolf? Die kwamen beide in dit bos voor. Hij hield het geweer stevig vast en sloop naar de rots. Toen hij er bijna was, zag hij een grote jerrycan tussen de takken van de vossenbessenstruik liggen. Hij ging op zijn hurken zitten, zag dat de jerrycan was gevuld met een grijze vloeistof en keek om zich heen. De man was verdwenen en het was stil, op het geluid van een paar kakelende alpensneeuwhoenders na,

maar daardoor was de man beslist niet op de vlucht geslagen.

De jager kwam overeind en deed voorzichtig een paar stappen. Het was stil, zo stil als het in een ongerept bos kon zijn. Hij zag geen tekenen van wilde dieren, zette het geweer weer tegen een boom en rook een scherpe, zure geur die hij niet herkende. Hij draaide zich om en op dat moment zag hij een stukje verderop een reuzenmierenhoop tegen de zuidkant van een grote dennenboom. Hij had eerder grote mierenhopen gezien, maar nog nooit zo'n enorme als deze. Hij schatte dat de mierenhoop ruim drie meter hoog was en een omtrek van tien tot elf meter had. Hij liep ernaartoe en zag dat de hoop deels uitgehold was.

Dassen, dacht hij, of groene spechten.

Pas toen hij eromheen liep zag hij wat de man waarschijnlijk de stuipen op het lijf had gejaagd. Een slanke, naakte arm die was bedekt met krioelende roodbruine bosmieren stak uit de hoop.

De jager spuugde de pruimtabak uit om zijn misselijkheid te onderdrukken.

*

Normaal gesproken gebruikte hij een scheerapparaat, maar op dagen waarop hij niet gestrest was, zoals vandaag, gaf hij de voorkeur aan een scheermes. Hij gebruikte veel schuim, een zachte kwast en een scheermes met een mahoniehouten handvat dat hij in een steegje in Venetië had gekocht. Duur, maar ergonomisch een voltreffer.

Ulf Molin genoot.

De geur van vers gezette espresso drong zijn neusgaten binnen en hij voelde dat hij dit verdiend had. Het was zijn eerste vrije dag in een maand en hij was van plan om van elke minuut te genieten. Hij had op het politiebureau in Strömsund gezegd dat hij niet gestoord wilde worden, tenzij het om iets dringends ging, en vertrouwde erop dat zijn collega's konden bepalen wat onder die noemer viel.

Hij leunde iets naar achteren en bekeek zijn gezicht. Hij had geen rimpels op verkeerde plekken en had een nauwelijks zicht-

baar litteken op zijn jukbeen, een herinnering aan een drugsactie in Östersund, maar verder zag hij eruit zoals hij altijd had gedaan. In zijn eigen ogen dan.

In de ogen van zijn vrouw was hij te snel oud geworden. Te veel overwerk, te veel ongezond eten, te veel slapeloze nachten waarin hij piekerde over een of ander misdrijf.

In haar ogen zag hij er getekend uit.

Hij vond het maar niets dat zijn haargrens zich steeds verder terugtrok. Hij was nog geen veertig en vreesde de dag waarop hij zich kaal zou moeten scheren om er niet belachelijk uit te zien. Hij zag af en toe mannen van zijn leeftijd die probeerden het lijden te compenseren door het overgebleven haar in een paardenstaart in de nek te dragen, iets waaraan hij nooit zou beginnen.

Hij verdeelde het schuim met de kwast over zijn kin en gleed soepel met het mes over zijn huid. Op de achtergrond hoorde hij zijn telefoon overgaan.

‘Matilda, kun jij opnemen? Ik ben me aan het scheren.’

Hij spoelde het scheermes schoon onder het warme stromende water en bracht het weer naar zijn kin.

‘Alsjeblieft.’ Matilda stond in de deuropening van de badkamer met zijn telefoon in haar hand. Hij keek naar haar en schudde zijn hoofd. Ze hield hem de telefoon voor. ‘Het is dringend.’

*

Ze heette Emmy Sunna, was tweeëndertig en werkte inmiddels vijf jaar als politieagent in Strömsund. Ze was de eerste in haar familie die voor het politievak had gekozen, een keuze waarvan ze nooit spijt had gehad. Ze was ook de eerste die een tongpiercing had, een klein zilveren balletje, dat ze verwijderde als ze meedeed aan een politieactie. Haar intens bruine ogen gaven karakter aan haar gezicht en de autoriteit die ze van nature uitstraalde werd nog versterkt door haar brede schouders.

Op dit moment patrouilleerde ze op de Vildmarksweg, voornamelijk om haar aanwezigheid te benadrukken. Een politieauto had altijd een remmend effect op de snelheid van het verkeer. Het

was een nogal saaie taak en ze voelde zich rusteloos toen ze af-sloeg naar het dorp Slagtjärn. Een stukje voor het plaatsnaam-bord remde ze af en reed een erf op. Ze stapte uit, trok haar uni-form recht en duwde haar politiepet steviger op het dikke donkere haar. Met resolute passen liep ze naar het huis en bonkte op de deur. Onder het kleine raam hing een zelfgemaakt houten bord met daarop de naam JONAS KRAFT. Emma haalde haar poli-tiebadge tevoorschijn. Ze had een hekel aan de foto op de legiti-matie, maar het was niet anders. Ze bonkte opnieuw op de deur. 'Politie! Doe open!'

Er gebeurde niets. Emmy voelde voorzichtig aan de deur, die niet op slot bleek te zijn. Ze keek om zich heen voordat ze de deur voorzichtig openduwde. Het was donker in de hal en de vloer-planken kraakten toen ze naar binnen liep. Ze tastte met haar hand naar de holster waarin haar pistool zat. 'Jonas Kraft!'

Haar stem galmde door de woning. Er kwam geen reactie. Ze deed nog een paar krakende stappen voordat er een man tegen-over haar opdook. Jonas Kraft had een opvallend grof gezicht, een naakt bovenlichaam en een schort rond zijn onderlichaam.

'Wat is dit, verdomme?!' zei hij. 'Wat wil je?'

Emmy deed een paar snelle stappen naar voren, plaatste haar hand op Jonas' borstkas en duwde hem naar achteren. 'Het heeft geen zin om moeilijk te doen!'

Emmy schoof Jonas voor zich uit naar de rommelige keuken en duwde hem op de houten keukenbank. 'Ik weet hoe ik met types zoals jij moet omgaan!'

Emmy trok haar broek en slipje in een snelle beweging naar beneden, trok het schort van Jonas' onderlichaam en onthulde een indrukwekkende erectie. Jonas leunde naar achteren. Emmy ging schrijlings op hem zitten, schoof zijn penis naar binnen en begon ritmisch te bewegen. Jonas kreunde en Emmy beet op haar onderlip. Ze had haast.

Op dat moment ging haar telefoon in haar borstzak. Ze haalde hem tevoorschijn, keek op het display en zag dat het Ulf Molin was.

'Verdomme.'

Ze vertraagde haar tempo, nam op en luisterde. 'Ik ga er met-een naartoe,' zei ze.

Emmy verbrak de verbinding en boog zich over Jonas heen. 'We moeten opschieten.'

Met krachtige, intensieve bewegingen bereikten ze samen een orgasme. Emmy klom van Jonas af en scheurde een stuk van de keukenrol af. Jonas keek toe terwijl ze zich schoonmaakte.

'We zouden moeten trouwen,' zei hij.

'Waarom?'

Emmy trok haar broek aan en Jonas hield haar een zakje voor. 'Ik heb vanochtend broodjes gebakken.'

'Dank je wel.'

'Wat is er aan de hand?'

'Iemand heeft iets in het bos gevonden.'

'Stroperij?'

'Nee. Doe je schort weer voor.'

*

Emmy had een globale locatie van het bewuste bosgedeelte gekregen van Ulf, haar chef. Ze kende het gebied, dat aan de rand van het dorp waar ze woonde begon, vrij goed. Ze was heel vaak in het bos geweest, niet in de laatste plaats samen met haar beste vriendin Veronica, die daar oriëntering trainde sinds ze op de middelbare school in Strömsund zaten.

Ze wist dus welke smalle weg ze moest inslaan en dat die was afgesloten met een slagboom die meestal niet op slot was. Het bos hoorde bij de houtzagerij in het gebied, maar er was geen reden om de slagboom op slot te doen. Ze duwde hem omhoog en reed verder over een nog smallere weg die werd geflankeerd door een donker, dicht naaldbos. Na ruim een kwartier remde ze. Een stukje verder op de weg stond een man in jagerskleding. Hij stak zijn vrije hand op; in zijn andere hand had hij een geweer. Emmy reed naar hem toe, remde en stapte uit.

'Jens Larsson?' vroeg ze.

'Ja.'

‘Heb jij alarm geslagen?’

‘Ja.’

Emmy opende de kofferbak en haalde er een rol afzetlint en een paar versleten groene laarzen uit. De kans op zon was verdwenen en het regende inmiddels. Ze deed de auto op slot en liep naar Larsson toe. ‘Wijs me de weg maar.’

Vochtige nevelslierten zweefden tussen de bomen. Het niet bij elkaar passende stel liep over het drassige mos, waardoor een paar goudplevieren opvlogen. Emmy probeerde niet te denken aan wat haar zo meteen te wachten stond en uiteindelijk was Larsson degene die begon te praten.

‘Vlak voordat ik het ontdekte zag ik een man in het bos wegrennen.’

‘O ja?’

‘Ik dacht dat hij geschrokken was van een wild dier, anders was er geen reden om op de vlucht te slaan.’

‘Oké... Hoe zag hij eruit?’

‘Hij was vrij ver weg, dus dat weet ik niet.’

‘Jong? Oud?’

‘Hij leek niet oud, was fors en nogal lomp. Daar is het.’ Jens Larsson bleef staan en wees naar de reuzenmierenhoop die voor hen oprees. ‘Het is aan de achterkant,’ zei hij.

Emmy liep langzaam om de gigantische hoop heen en zag wat de jager had gezien: de arm die naar buiten hing was bedekt met een krikelende laag bosmieren.

‘Het ziet er heel smerig uit,’ constateerde Larsson.

Emmy gaf geen antwoord. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn, deels om te documenteren wat ze zag, deels om haar gevoelens onder controle te houden. De camera werd een schild tegen het morbide tafereel. De hand waarmee ze de telefoon vasthield trilde een beetje. Toen ze klaar was stuurde ze de foto’s naar Ulf.

‘Het is gruwelijk, vind je niet?’ zei Larsson.

Emmy wist niet wat ze moest antwoorden. Dit was haar eerste rechtstreekse confrontatie met een moord. Ze ging ervan uit dat het daarom ging. Een moord die haar braakneigingen bezorgde.

Ze had eerder dode lichamen gezien, door verdrinkingen en zelfmoorden, maar dit was van een heel ander niveau.

Een lijk in een mierenhoop.

Ze belde Ulf en zei dat ze foto's had gestuurd.

'Ik heb ze gezien,' antwoordde hij. 'Kenneth en de technisch rechercheurs zijn vanuit Östersund onderweg. Hoe voel je je?'

'Ik spreek je later.' Emmy verbrak de verbinding en keek naar het bos. De intense seks op Jonas' keukenbank leek een eeuwigheid geleden. Broodjes? Had hij broodjes gebakken?

'Daar ligt een plastic jerrycan,' Larsson wees tussen de bomen.

Emmy verdrong haar onbehagen en werd weer een politieagent. Ze liep naar de jerrycan, die tussen met mos begroeide stenen lag, en trok een paar latex handschoenen aan. Voorzichtig draaide ze de zwarte dop eraf en rook aan de inhoud. Zelfgebrouwen bier.

Ze deed de dop er weer op en zette de jerrycan op het mos. Toen ze zich omdraaide had Larsson een doosje pruimtabak tevoorschijn gehaald. Hij schoof een flinke portie onder zijn lip. 'Wil jij ook?' vroeg hij.

'Nee, dank je.' Emmy trok haar handschoenen uit en keek naar Jens Larsson. 'Je komt niet uit deze streek.'

'Nee.'

'Ben je lid van een jachtvereniging?'

'Nee,' zei Larsson.

'Wat doe je hier dan?'

'Ik hou ervan om door het bos te lopen.'

'Met een geweer?'

'Er zijn wolven in dit gebied.'

'Waarop je niet mag jagen,' constateerde Emmy.

'Op dit moment niet.'

'Inderdaad. Dus?'

'Ik kan aangevallen worden.'

Emmy knikte naar het geweer. 'Heb je daar een vergunning voor?'

'Ja.'

'En heb je die bij je?'

‘Nee, maar mijn jachtakte wel.’

Larsson schoof zijn hand in een zak van het groene jack en haalde zijn jachtakte tevoorschijn.

Emmy bekeek hem vluchtig. ‘Hoe lang ben je al in het bos?’ vroeg ze.

‘Een paar uur.’

‘Heb je behalve de man die wegrende nog andere mensen gezien?’

‘Ja, ik heb in de verte twee personen gezien. Ik nam aan dat ze bessen plukten, maar ze zijn niet bij me in de buurt gekomen.’

‘Waren dat mannen of vrouwen?’

‘Dat heb ik niet gezien.’

‘Waar zag je ze?’

Larsson wees naar een plek in het bos. ‘Daar... O ja! Ik heb ook een vrouw gezien die sportkleding droeg en een rugzak om had. Ze was aan het trainen.’

Emmy vermoedde om wie het ging. Ze haalde haar notitieboekje en een pen uit haar zak. ‘Adres en telefoonnummer.’

Larsson gaf haar de informatie waar ze om vroeg.

‘Heb je een legitimatie bij je?’ vroeg Emmy verder.

‘Mijn rijbewijs. Wil je dat ook zien?’

‘Graag.’

Larsson haalde zijn rijbewijs tevoorschijn en Emmy maakte er een foto van met haar telefoon. ‘Over een week verloopt het,’ zei ze.

‘Ik weet het.’

‘Heb je al een nieuw rijbewijs aangevraagd?’

‘Ja. Is dat belangrijk?’

Emmy gaf hem het rijbewijs terug. ‘Dat is niet bepaald een mooie foto,’ constateerde ze.

Ze trok de rubberlaarzen uit en legde ze in de kofferbak. Larsson was vertrokken op zijn quad, maar ze wist waar ze hem kon bereiken als dat nodig was. De regen was iets afgenomen en ze leunde met haar telefoon in haar hand tegen de motorkap. Het zou nog even duren voordat de technisch rechercheurs arriveerden, dus maakte ze gebruik van de gelegenheid om een paar telefoontjes te

plegen. Het eerste was naar haar vriendin. ‘Hallo, Veronica, met Emmy. Ben je vandaag in het bos bij Slagtjärn geweest?’

‘Ja, ik heb vannacht in Musgården geslapen. Hoe weet je dat?’

‘Heb je andere mensen in het bos gezien?’

‘Nee.’

‘Geen bessenplukkers?’

‘Nee. Waarom vraag je dat?’

‘We hebben een onaangename vondst in een mierenhoop gedaan. Heb je ook geen jagers gezien?’

‘Nee. Je weet dat ik in mijn eigen wereldje zit als ik train en ik naar muziek luister en... Over wat voor onaangename vondst heb je het?’

‘Dat kan ik niet vertellen. Ik bel je nog. Dag!’

Het was zoals ze had vermoed. De jager had Veronica Forsbrandt door het bos zien rennen. Ze was een goede oriëntatieloper die meerdere nationale titels op haar naam had staan en was populair in de streek. Emmy was opgelucht dat ze Veronica’s arm niet uit de mierenhoop had zien steken.

Het volgende telefoontje was naar haar chef.

‘Ben je nog bij de mierenhoop?’ vroeg Ulf.

‘Nee, ik sta op de weg. Ik moet Kenneth en de anderen de weg wijzen, maar ik heb de plek afgezet.’

‘Hoe ging het met Jens Larsson?’

‘Ik denk dat hij aan het stropen was.’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Ulf.

‘Gewoon een gevoel, hij is er het type voor. Ik heb al zijn gegevens. In de buurt van de mierenhoop lag trouwens een grote jerrycan vol zelfgebrouwen bier.’

‘Zelf gestookt?’

‘Waarschijnlijk wel. Het is tenslotte een oude traditie in deze omgeving om zulk bier in mierenhoppen te verstoppert.’

‘Ik weet het.’

‘Larsson beweert dat hij een man door het bos heeft zien rennen,’ zei Emmy. ‘Misschien wilde hij de jerrycan verstoppert en heeft hij de arm opgegraven.’

‘Dat zou kunnen. Hoe zag hij eruit?’

‘Eerder jong dan oud en met een fors figuur. Dat was het enige wat Larsson kon melden.’

‘Ken jij iemand in de buurt die zelf stookt?’

‘Ja, Gusum, de zoon van Turf-Pär, doet dat regelmatig.’

‘Misschien was hij degene die wegrende,’ opperde Ulf.

‘Dat zou kunnen. Ik rij ernaartoe zodra Kenneth en zijn collega’s gearriveerd zijn.’

‘Doe dat. Hoe voel je je?’

‘Die arm zal ik nooit vergeten.’

‘Dat begrijp ik.’

Emmy verbrak de verbinding en vroeg zich af of ze Jonas moest bellen. Dat was geen goed idee, besefte ze. Hij zou te veel vragen stellen die ze niet wilde of mocht beantwoorden. Ze opende het portier en pakte de zak met verse broodjes.

*

De boerderij lag enigszins afgelegen, vlak bij de bosrand. Het oude houten woonhuis was deels aan het eind van de negentiende eeuw gebouwd. Aan één kant was een moderne aanbouw in donkere bakstenen opgetrokken. Het was niet bepaald mooi, maar functioneel en bevatte een keuken en een extra slaapkamer. De boerderij was het eigendom van Pär Ljunghed, die in het dorp bekendstond als Turf-Pär. Hij woonde er met zijn volwassen zoon Gusum, een verstokte vrijgezel die zijn ouderlijk huis waarschijnlijk nooit zou verlaten. In het midden van het erf stond een afgebladderde vlaggenmast. Emmy had er nog nooit een vlag in zien hangen. Ze bleef staan voor het hek, trok haar latex handschoenen weer aan en pakte de jerrycan, die ze in een grote transparante plastic zak had gestopt.

Toen ze halverwege de voordeur was werd die geopend door Turf-Pär, een kleine pezige oude man die een versleten maar goed zittend kostuum met een vlinderdas met rode stippen droeg en een korte, keurig verzorgde snor had.

‘Wat heeft hij nu weer uitgehaald?’ vroeg hij met een bezorgde klank in zijn stem.

‘Niets. Ik wil gewoon met hem praten.’

Emmy volgde Turf-Pär met de jerrycan in haar hand de woning in. Ze was er al een paar keer geweest en reageerde niet op de aanblik. Iemand die hier nog nooit was geweest zou dat wel doen. De hal en de kamers die ze passeerden stonden overvol met een chaotische combinatie van kleding, meubels, gereedschap, verhuisdozen, fietsen en een eindeloze hoeveelheid andere spullen die allemaal een muffe geur afgaven. Ze had zich er altijd over verbaasd dat deze keurig verzorgde oude man het kon verdragen om zo te leven.

Ze liepen de keuken in. De tafel en het aanrecht waren voorzien van Perstorp-laminaat, de kastdeurtjes waren kerstmanrood, op de vloer lag groen linoleum en aan het plafond hingen een paar felle tl-buizen. Het was een bijzonder opvallende keuken. Bij de eettafel zat een forsgebouwde man. Zijn gezicht was glad en open, als een vriendelijke pannenkoek. Gusums blonde haar was keurig gekamd en hij droeg grijze gebreide handschoenen. In één hand had hij een potlood en voor hem op de tafel lag een schetsblok.

Turf-Pär ging met een rechte rug bij het aanrecht staan.

‘Hallo Gusum,’ zei Emmy.

Gusum knikte.

Emmy ging aan de tafel zitten en zette de jerrycan tussen haar benen op de vloer. ‘Was jij vanochtend in het bos?’

Gusum gleed met het potlood over het papier.

‘Is deze jerrycan van jou?’

Emmy schoof de jerrycan een stukje naar voren. Gusum reageerde niet.

‘We hebben deze in het bos gevonden. Is hij van jou?’

Gusum bleef naar het schetsblok kijken.

Emmy keek naar Turf-Pär, die zijn schouders ophaalde. ‘Je weet dat hij alleen antwoord geeft als hij dat wil.’

‘Het zou goed zijn als hij dat nu wil.’

Emmy keek weer naar Gusum. ‘Gusum... Ik geloof dat jij iets in het bos gezien hebt wat bijzonder onaangenaam was en ik begriep dat je er niet over wilt praten, maar ik wil alleen weten of je

daar bent geweest. Het kan me niet schelen dat de inhoud van de jerrycan door jou gestookt is, ik wil alleen weten of je in het bos geweest bent.'

Gusum legde het potlood neer en wreef met zijn handen over zijn dijbenen terwijl zijn bovenlichaam enigszins heen en weer wiegde. Emmy wist hoe geschokt ze zelf was geweest bij de mierenhoop en hoe misselijk de aanblik haar had gemaakt, en leefde met Gusum mee. Als hij daar tenminste was geweest.

Ze probeerde het opnieuw. 'Is dit jouw jerrycan?'

Gusum hief zijn hoofd en keek naar zijn vader. Turf-Pär frunikte zenuwachtig aan zijn vlinderdas.

Emmy stond op met de jerrycan in haar hand. 'Het is als volgt, Pär. We zullen vingerafdrukken op deze jerrycan vinden, dus het is beter als Gusum het nu vertelt.'

'Maar hij draagt altijd handschoenen.'

'Altijd?'

'Ja.'

'Waarom?'

'Hij is bang voor zijn handen. Nietwaar, Gusum?'

'Bang, ja.'

Meer zei hij niet.

Emmy liep naar buiten met de jerrycan in haar hand. Ze was er heel zeker van dat het Gusums jerrycan was en dat hij bij de mierenhoop was geweest. Ze had geen idee of hij de arm zelf had opgegraven of dat die al uit de mierenhoop stak toen hij daar arriveerde. Ze opende de kofferbak en legde de jerrycan erin. Op dat moment belde Ulf.

Het was een kort gesprek.

Hij wilde dat ze onmiddellijk terugging naar de mierenhoop.

De duisternis was ingevallen en het was nu lastiger om door het bos te lopen, maar Emmy had een sterke zaklamp en vond haar weg zonder veel moeite. Op een afstand klonk kort, scherp geblaf, maar daar trok ze zich niets van aan.

Na een tijdje liet ze de zaklamp zakken. In de verte zag ze fel

licht tussen de stammen dat haar het laatste stuk de weg wees.

Het licht was afkomstig van krachtige schijnwerpers die in een vierkant waren geplaatst. Toen ze dichterbij kwam zag ze dat de hele mierenhoop was afgedekt met een grote gele tent. Binnen bewogen donkere silhouetten.

‘Hallo.’

Emmy schrok. In de schaduw stonden een paar collega’s te roken. Ulf was een van hen. Rookt Ulf, schoot het door haar hoofd.

‘Hoe gaat het?’ vroeg ze.

Ulf maakte een gebaar naar de tent. Emmy liep ernaartoe en sloeg een flap opzij. Ze kwam binnen op het moment dat Kenneth en een andere technisch rechercheur voorzichtig een naakt lichaam uit de mierenhoop tilden en op een brancard legden. Het hele lichaam was bezaaid met onregelmatige geelbruine wonden die door mierenbeten waren veroorzaakt. Dat was echter niet het meest huiveringwekkende.

Het lichaam had geen hoofd en het gapende gat was gevuld met verwarde mieren.

Kenneth veegde een paar insecten van de torso. Hij droeg zwarte latex handschoenen. Iedereen in de tent zweeg. Het enige geluid was afkomstig van het geklik van de camera van de forensisch fotograaf. Emmy keek weg van de brancard en moest naar buiten. Haar maag draaide om.

‘Macaber,’ zei Ulf, die haar buiten opwachtte.

Emmy knikte en slikte.

‘We krijgen de komende tijd niet veel slaap,’ ging hij verder.

Emmy wist niet of hij het had over het tafereel in de tent of over het werk dat hun te wachten stond. Waarschijnlijk beide.

Ulf keek naar haar. ‘Je hebt weer een bloedneus.’

‘Echt?’ Emmy haalde een papieren zakdoekje tevoorschijn en duwde dat tegen haar neus. Ulf legde zijn hand op haar schouder en keek naar het donkere bos.

Plotseling kwam er een man uit de tent. Hij braakte hevig over een boomstronk.

*

Die avond gingen de bewoners van het godverlaten dorp Slag-tjärn slapen alsof er niets was gebeurd. Voordeuren werden niet op slot gedaan, ramen stonden op een kier, alle buitenverlichting werd gedoofd om elektriciteit te besparen.

Een dorp dat zich volledig veilig waande en waar ouders hun kinderen nog steeds in een tent in de tuin lieten slapen.

In de kleine dorpswinkel zat de eigenaar op een eenvoudig houten krukje terwijl hij probeerde zijn credit en debet met elkaar in overeenstemming te brengen. Hij runde geen bloeiend bedrijf – het aantal klanten was op zijn zachtst gezegd mager – maar hij had de winkel van zijn oma geërfd en was van plan hem aan te houden tot hij met pensioen ging. Zijn kinderen waren het huis uit en zijn vrouw was hem ontrouw. Dat was ze echter tijdens hun hele huwelijk geweest, dus dat raakte hem niet langer. Hij had zijn winkel en zij had haar affaires. Als hij er een vermoeden van had gehad wat zich op dat moment in het naburige bos afspeelde, had hij misschien gemengde gevoelens gehad. Tragedies zijn en blijven tragedies, maar voor sommigen kan het sensatiegehalte gunstig uitpakken. Of, bot gezegd, moordtoeristen zorgden voor een hogere omzet.

Daar had hij op dit moment echter nog geen idee van.

Dat gold ook voor de twee mannen die naar bed gingen en al-lebei een kat bij hun voeten hadden liggen. Ze hadden hun adem-halingsoefeningen gedaan en keken uit naar de volgende dag. Ze waren van plan hun trouwdag te vieren met een klein, eenvoudig tuinfeest, met een lange tafel vol Indiase lekkernijen en een geluidsinstallatie die zachte Hindoestaanse muziek speelde. Als er gasten wilden dansen, dan kon dat op het keurig gemaaide gazon.

Niemand zou de volgende dag dansen.

In de donkere kelderkamer wisten de aanwezigen evenmin wat hun te wachten stond. De twee versleten hakenkruisvlaggen aan de muur zouden er de volgende dag nog steeds hangen, maar de broers, die op dit moment Lapin Kulta's dronken terwijl ze naar een hardcorepornofilm keken, zouden gewekt worden door een politieagent. Dat konden ze echter niet voorzien.

Zo ongeveer ging het eraan toe in de verschillende huizen van het dorp. Mensen deden wat ze bijna altijd deden en gingen ervan uit dat ze de volgende dag hetzelfde zouden doen.

Toen de maan achter de wolken verdween en het donker werd aan de horizon, sliepen alle dorpsbewoners nietsvermoedend.

Bijna allemaal.

De vingers bewogen soepel over de toetsen en speelden een mooie, melodieuze etude.

Achter de piano zat een man met wit haar, een zwarte zonnebril en een lange leren jas. Zijn witte blindenstok lag op de muziekstandaard. In de grote donkere zaal liep een krachtige labrador in stille cirkels rond. Midden in een intensieve coloratuur rechte Niek zijn rug en hief zijn handen. De klanken zweefden door de ruimte. Hij hief zijn hoofd langzaam naar het plafond en zijn halsspieren spanden... Na een paar seconden zakte hij ineem en sloot het pianodeksel. De hond liep naar hem toe en begon zijn hand te likken.